

[a töltés szélén állok...]

a töltés szélén állok
elment az utolsó vonat
kerítés mögé zárt
kutyák csaholnak
két régi barátnőmből
lett nem várt gondolat
nevük nem jött velük
látom arcukat

emlékeznek még rám
vagy már nem létezek
nem hiszek se múltban
se jövőben
jelenben

éjjel spanyol krimiket nézek
ezek a déli népek
és mi is tudunk lenni
a skandinávhoz hasonló
mocskosan perverz
hideg teremtmények

fehér az ég
a fák zöldje harkály kopácsolás
hasamra fekszem
arcom két fűcsomó között
ez utolsó lélegzetem

Werner Nikolett

Reggeli

Ez a némán kattanó zárok reggele,
a *nem tudom, hova mehetett,*
de nem is érdekelé, kihűlt
lakásoké és meg nem fontolt
ágyvásárlásé, mert a régi már sose lesz új.
Csak ne aludj el, amikor az álmaidról
beszélek, a csatabárdról!

Egy másik reggelen belép
a szobába, és nevén nevezi a gyereket.
Hogy milyen könnyű lenne,
ha minden igaz gondolatot
kimondának helyettünk.
Túlóra az őszinteségből,
nem megkérdőjelezhető boldogság.

Ahogy megfogalmazódik, nagyon ijesztő.
A baj ott kezdődik, ahol a tereken töltött idő
nőni kezd az otthontól távol töltött percekkel,
ahol minden könny elfogyott,
mert ez a szem nem tud többet.

Holott tényleg nem történt más,
csak elkezdünk tanulni az őszinteségről,
önelfogadásról, érzelmekről.
Előre búcsúztunk a közös emlékektől,
a fiókokat csak egy héttel később
borítottuk ki, és a szív most az üzenet
hangjára újra darabokra esik.

A szitakötőhöz

Percre pontosan most
egy hónapja, hogy ott
által keresztbe tett
kézzel a kapualjban.

Pólóban, október végén.
Befektetés, gondoltam,
amikor fizettem a sofőrnek,
és felsétáltam a tizedikre.

Befektetés, ha nem megy,
legalább ennyivel megúszom.
Befektetés, ha megy,
akkor annyival úszom meg.

Azóta saccperkábé tizenöt
üveg bor, randirum, gintonik,
whisky, süteményszaggatta
brokkoliszívek és reggelik.

Percről percre hangosabb
és egyszerre halkabb a világ.
Hangosabban nevetek benne,
és halkabban félek tőle.

Pizsamában november elején.
Köntösben kávégép előtt.
Tenyeredbe temetett arcom.
Ölelés nélküli kapaszkodás.

Tényleg jobb lenne többször
hozzád érni, mint amennyi
órán keresztül mellettem álltál
pólóban, pizsamában, köntösben.

Deák Botond

Kijelentkezés

Menj innen, nincs itt számodra semmi,
vissza se gyere! dD. többedmagával van
az intézetben, mindannyian a kijelentkezés,
kivonulás utáni, gyatra állapotban; néha körbekerékpározza
a környéket, megáll, mindig tudja, hol van, csak
végignéz az úton, olyan, mint egy ember arca,
egy kibaszott ronda arc, kóstolgatja az utakat,
az utak szakértője lesz, ez az út biztos körbemegy
az egész földön, lefekszik a betonra, egy nőre gondol,
egy nő válla minden misztérium határvidéke,
nyaka pedig egy csatamező, a lélek és a fej
között, határvonal, gyönyörű, keskeny, kecses
nyak, érintetlen, hamvas bőr, kimondhatatlan,
semmi félreértés, semmi ködösítés, visszaül a kerékpárra,
hova mész dD.?, kérdezte az ápolónő, mikor indult; akárhova,
akárminek, és mindenkinek jó napot kívánok!, rendben, dD.,
csak el ne tévedjen a sok köszöngetés közben!, igenis,
Irének!, és fejére mutat, itt, ebben van a környék térképe,
mosolyognak, na, eredjen, dD., épp most ered, hiszen
ezt mondta az Irén, elhajtott egy kisfiú mellett, ismerős,
ismerősnek tűnik az arcán látható *mohó kíváncsiság*, ami
ugyanaz, mint a dD.-ről készült gyerekkori fényképeken,
dD, aki nagyon kíváncsian keni szét az arcán
a paradicsomos káposztát, napraforgómezők, hidak, templom,